Quaresma - Diumenge de Rams

Per DavidG el dl., 07/04/2025 - 12:30

Is 50,4-7
Fl 2,6-11
Lc 22,14-23.56

A la Passió segons Sant Lluc, Jesús, per tres vegades rep una mateixa interpel·lació: "*salva't a tu mateix*". Tant les autoritats mirant-se la creu, com els soldats que se'n burlaven, així com un dels criminals penjat amb ell, tots li recriminen: "*Salva't a tu mateix!*" Si de debò era rei, el Messies de Déu, tal com deia, podia aturar la barbàrie que era a punt de perpetrar-se. Per què no ho fa?

També nosaltres ens podem fer aquesta pregunta cada vegada que sentim el relat de la passió. Per què no fou diferent? Per què Déu ho va permetre? Si ens haguessin preguntat a nosaltres, partidaris de Jesús, segur que hauríem escollit un altre final per aquest personatge. Forçaríem un gir de guió, com es diu ara.

Però si aquests fets de Jerusalem per la Pasqua s'haguessin resolt a la nostra manera, avui no estaríem parlant de Jesús com el que duu el nom que està per damunt de tot altre nom. La nissaga humana necessitava el model d'humilitat que sols el Fill de Déu podia donar. Abandonant-se confiat en les mans de l'únic que mereix la confiança absoluta, Crist ens marca el camí de la vida plena amb Déu Pare. Jo soc el camí a transitar, jo soc la veritat més profunda, jo soc la vida que anheleu, diu el Senyor de la Pasqua.

Ho hem resat a la col·lecta: Déu, feu-nos aprendre la lliçó! La lliçó de Jesús és que calia.donar sentit, no sols als nostres esforços per millorar la vida de tots, als nostres sofriments, les marrades, tot al que ens provoca perplexitat. Sols incorporant les nostres desfetes a aquest sentit es saciaré la nostra set d'eternitat. I, a fe, que el crucificat que avui contemplem ens recorda que ell va deixar la porta oberta perquè, fins i tot, l'aparent sense sentit, sigui inèrcia que ens fa travessar el llindar cap a la abraçada del Pare. En Crist aprenem a esperar que tot acabarà bé, a creure que Déu ho resoldrà i a mantenir el timó fix vers l'amor.

L'aposta per l'amor de Déu i als altres com a nosaltres mateixos, comporta un oblit de sí, la renuncia a les salvacions de curt recorregut. Apostar per l'amor és acceptar perdre peu i confiar en Déu com el Senyor, el rei, el Messies, a qui jo m'ofereixo de ple, tal com ell i perquè ell se'ns ofereix a nosaltres.

Tanmateix le humanitat sol viure en una inèrcia que va en sentit contrari a creure en Déu, a abandonar-se a ell. Des de ben petits, som iniciats en la autojustificació. Com tants d'altres al nostre voltant, molt sovint cerquem salvar-nos per nosaltres mateixos, donant tota mena d'explicacions. En justifiquem, ens defensem, argumentem a favor nostre...fins i tot quan demanem perdó, posem en valor el mèrit que tenim en fer-ho. Com que ens sembla que ningú fa prou per nosaltres, cerquem una manera més o menys subtil, acumular punts de salvació que ens donin el pas a la resta d'una existència basada en la desconfiança i la competició excloent. L'estrany acaba sent un lladre de vida, i el qui sembla que et vol bé t'interpel·la: salva't a tu mateix.

Jesús el crucificat ho canvia tot. És cert que va viure la temptació que expressa el salmista: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* Però el salm conclou mostrant l'esperança que no defrauda: *Anunciaré als meu germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit.*

Disposem-nos a sentir el missatge de la Pasqua, mentre travessem amb ell la prova més difícil. Cap de les nostre proves queda fora de l'abast del caminar de Jesús, que per mi va a la creu i per mi s'enlairarà per damunt de tot,

ETIQUETES
SALVACIÓ CONFIANÇA JUSTIFICACIÓ